

1 Timotheüs 6: 9-11

Een vorige keer heb ik met jullie stilgestaan bij de betrekkelijkheid van bezit. Terecht heeft Paulus gezegd dat we niets op de wereld hebben meegebracht en wij kunnen er ook niets uit meenemen (vs. 7). Achter veel dingen in het leven schuilt een geestelijke macht, die je van God kan aftrekken. Dat is bij geld ook zo. Paulus noemt geldzucht de wortel van alle kwaad. Daarmee zegt hij niet dat 'geld' an sich fout is, maar de zucht naar geld, het constant bezig zijn met het verwerven van meer geld, brengt je bij God vandaan. Paulus noemt het een valstrik waarin je terecht komt. Je kunt denken dat je gelukkig wordt van veel bezit, maar in werkelijkheid val je in een verzoeking. Je hebt het rijk zijn in God ingeruild voor de schatten op aarde.

Geldzucht kan je brengen tot het doen van allerlei kwaad, dat je anders nooit gedaan zou hebben. Wie geld liefheeft, kan tot alle mogelijke zonden komen: bedrog, diefstal, oplichting, witwassen, belasting ontduiken. Door achter geld aan te hollen zijn al heel wat mensen van het God afgedwaald.

Naarmate ze rijker werden, werden ze niet gelukkiger. Integendeel. De zorgen werden juist groter. Paulus wil maar zeggen dat het jagen naar meer en meer je niet verrijkt. Dan kun je wel verwachten, het wordt je ook vaak aangepraat. Je wordt van alle kanten gestimuleerd om meer te willen hebben. Maar je leven wordt er niet rijker door. Je wordt er innerlijk steeds armer door.

Timotheüs moet zich van al die dingen, die schadelijk zijn voor zijn geloof, verre houden. Hij moet er van wegvlugten.

Er zijn mensen die ervan houden precies langs het randje van de afgrond te lopen en met vuur te spelen. Paulus moet daar niets van hebben. Met de dingen die je van God kunnen aftrekken, moet je geen spelletje spelen. Die moet je vermijden.

Timotheüs moet achter andere dingen aanzitten. Hij moet achter gerechtigheid, godsvrucht, geloof, liefde, volharding en zachtzinnigheid aanzitten. Want al deze dingen komen je heus niet vanzelf aanwaaien. Ze moeten verworven worden. Er is persoonlijke inzet voor nodig.

Bij gerechtigheid moeten we hier niet denken aan het rechtvaardig verklaard worden door God, waarover Paulus bijvoorbeeld in de Romeinenbrief schrijft. Daarbij gaat het nl. om een activiteit van God en niet van de mens. Maar hier gaat het over wat Timotheüs moet doen. Daarom moeten we hier denken aan het leven in overeenstemming met Gods Woord. En dat is inderdaad niet iets dat automatisch

gaat. Daar moet je je voor inzetten.

Dat geldt ook voor de godsvrucht, de vroomheid. Vroom zijn heeft bij velen een naargeestige klank gekregen. Men is het als iets schijnheiligs gaan beschouwen. En dat is jammer. Want het is ootmoedig wandelen met God. En daar is niets naargeestigs aan, integendeel. We mogen ons er naar uitstrekken en voor inspannen.

Geloof, vertrouwen op God (dat is hetzelfde), is ook niet iets dat automatisch aanwezig is als je eenmaal een knopje hebt ingedrukt. Het vereist voortdurende aandacht en oefening. Als je tot iemand zegt: je moet op God vertrouwen, krijg je soms ten antwoord: dat gaat zo maar niet, dat is moeilijk.

En dat is nog waar ook. Het gaat inderdaad niet zo maar. Je moet er naar jagen, er achter aan zitten, zegt Paulus. Als je dat niet doet, komt er in je leven niets van terecht. Vertrouwen in God groeit als je je dagelijks bewust aan Hem toevertrouwt. Ook liefde hoort bij de dingen die Timotheüs moet najagen. Bij het woord liefde hebben wij nogal veel last van de romantische kleur die dat woord in onze cultuur gekregen heeft. Volgens ons is liefde echt iets dat je komt aanwaaien. Het komt over je of niet. Daar doe je eenvoudig niets aan. Je hebt het of je hebt het niet en daarmee basta. Bij liefde in de Bijbelse betekenis van het woord ligt het anders. Daar kun je en moet je achteraan jagen. Die kun je verwerven. Je kunt er het nodig aan doen. God en je naaste liefhebben is dan ook niet voor niets een gebod en een opdracht. Bijbelse liefde is veel meer een radicale keuze van toewijding dan een gevoel.

Vervolgens noemt Paulus volharding. Er zijn tal van mensen die nog wel meelopen als alles van een leien dakje gaat, maar die aan de kant van de weg gaan zitten als het wat moeilijk wordt en als er hindernissen genomen moeten worden. Dan gooien ze het bijltje er bij neer. Denk erom, zegt Paulus tot Timotheüs, dat jij dat niet doet. Doorzetten!

En tenslotte noemt Paulus zachtzinnigheid, zachtmoedigheid. Een zachtmoedige is iemand die niet op zijn strepen staat en die niet kost wat het kost zelf wel eens eventjes zijn wil doordrukt. Een zachtmoedige drijft niet op eigen kracht en niet op geweld, maar op Gods Geest.

Dat heeft niets met een slap of week karakter te doen. Een zachtmoedige is niet het tegenbeeld van een krachtige persoonlijkheid. Zachtmoedig zijn heeft alles te maken met een levenshouding. Jezus was zachtmoedig (Mat. 11:29). Toch zal niemand

beweren dat Hij een slappeling was en geen ruggengraat had. Zachtmoedigheid staat tegenover hoogmoed, tegenover hoog van de toren blazen en pochen op eigen kracht. Zachtmoedig zijn is klein denken van jezelf en heel groot denken van God. Het is alles van Hem verwachten. Dat is ook iets waarvoor je moeite moet doen. Als je dat niet doet, val je voortdurend op jezelf terug. Dan teer je op jezelf en op je eigen mogelijkheden. Dan verwacht je de oplossingen van jezelf. Want dat is nu precies wat een mens – of hij nu een sterk of een zwak karakter heeft – altijd weer wil doen. En daarom vereist het een voortdurende oefening zachtmoedig, nederig van hart te zijn.

Wat Paulus hier aan Timotheüs schrijft geldt voor iedere christen. Maar ik er bang voor dat er bij veel christenen op dit punt een groot manco ligt. Zitten we wel echt achter deze dingen aan? Jagen we ernaar? Als we het niet doen, is het gevolg dat er in ons leven weinig gerechtigheid, vertrouwen, liefde, volharding en zachtmoedigheid is te vinden. Als we het najagen nalaten lopen we het risico met vuur te spelen. Als vanzelf gaat je aandacht dan uit naar de dingen die je van God aftrekken. Paulus bindt ons op het hart het omgekeerde te doen: wegvluchten van alles wat ons van God aftrekt en de dingen die je relatie met God verstevigen, najagen.

Zullen we daar maar om bidden voor onszelf, maar ook voor ons als gemeente.

AMEN